

Itt a vakáció

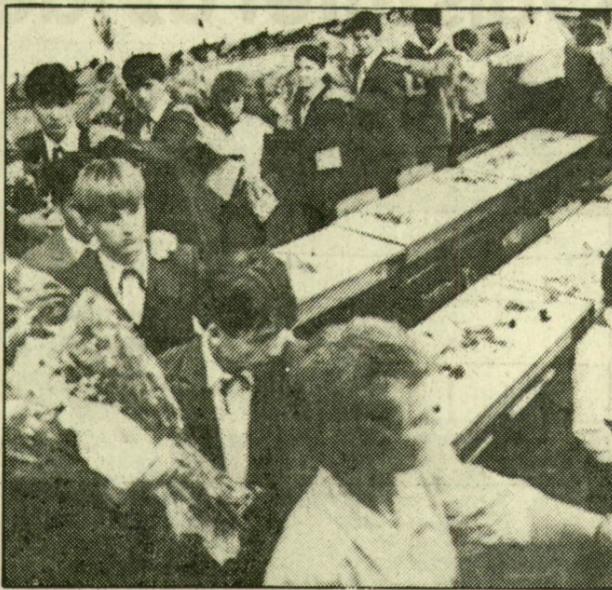
Napsugár - árnyékban

Az elmúlt hét utolsó napjaiban már érezhető volt, hamarosan vége az iskolaévnek: a diákok, pedagógusok küssé „leengedtek”, több helyütt iskolanapokat tartottak, kirándultak.

A Béke Utcai Általános Iskola fennállásának 20. évfordulóját ünnepelte — együtt az úttörőmozgalom 40. évfordulójával. Ebből az alkalmából a szülői munkaközösség békédíjat alapított a tanulásban és a közösségi munkában legkiválóbb diákok részére. A bronzérmes Szathmáry Gyöngyi szobrászművész készítette, odaítélésének feltételeit az iskola úttörőcsapata határozta meg. A díjat első ízben Mocsai Krisztina nyolcadikos tanuló kapta. A tanévzáró és ballagási ünnepségre meghívták Anus Antalt, az iskola alapító tagját, első, nyugalmazott igazgatóját is, akinek szintén átnyújtották az érmet.

A város 39 iskolájában több mint 2 ezer nyolcadikos ballagott a hét végén. Mivel csak munkaidőn kívül tarthatták meg az ünnepségeket, az iskolák egy részében pénteken délután, másutt szombaton délelőtt búcsúzták a diákok. Egy hét múlva zárják az évet a tantestületek, 21 ezer 800 gyereknek állítanak ki bizonyítványt. Aztán nincs más hátra, mint a szünidő örömeit élvezni — két hónapon keresztül...

Igen ám, de hallani itt is, ott is: korántsem felhőtlen a nyár minden kisdíáknak. Mihez kezdjen gyerekekkel a szülő, akinek szabadsága kurta, s nem áll módjában külföldi úttal, exkluzív szaktáborral lekötönnie csemelgés idejét. S a gyerek, ha nem akad játszótárs, ráérő nagymama? A napközi tábor évek óta bevált formája a

Ballagó nyolcadikosok a Móra iskolában.

nyári gyermekfelügyeletnek. Am, mert iskolák alakulnak át erre a célra, sokan idegenkednek tőle. Megörzőnek, meghosszabbított tanévnek tekintik. Ez ellen próbált tenni a városi tanács vb művelődésügyi osztálya, mikor értekezletre hívta össze, akik valamiképpen segíthetnek oldottabbá, üdülés jellegűvé hangolni a táboréletet. 36-an jöttek el, közművelődési intézmények munkatársai, Tartalmas, szép programokat ajánlottak annak az 1200 kisiskolásnak, akiket az öt táborhely fogadni tud. (A legszebb, a Napsugár tábor, ma délután nyílik, egyelőre 400 férőhellyel.)

Hogy idén jó dolguk lesz, bizonyíték a kínálat: a tanács művelődésügyi osztálya vállalta, hetente moziba, Vidám Parkba, jó idő esetén strandra viszi a gyerekeket. A Hazafias Népfrent üzem-

látogatást szervez, alapanyagot küld bábkészítéshez. Az MHSZ révén a honvédelmi parkot s az akadálypályát tekinthetik meg, modellező szakkörön vehetnek részt a táborozók. A tűzoltó-parancsnokság bemutatót tart, a rendőrkapitányság KRESZ-filmeket vetít. Játsszóházzal, moderntánc-tanfolyammal, vár az Ifjúsági Ház, irodalmi vetélkedővel a Somogyi Könyvtár. A Bartók Művelődési központ gárdája házhoz megy: helyszínen viszik a műsorokat, foglalkozásokat. Rendszeresen kocognak, úsznak, kirándulnak majd a srácok; lesz akadályverseny, táborúz, s még sorolhatnánk. A legfontosabb tehát, hogy az iskolák legfőbb kiinduló helyként szolgáljanak. Mozduljanak ki; gazdagodjanak mindennap újabb, szép élménnyel a gyerekek.

Varju Erika

Mundiálkérdés

Lassan elcsitulnak a magyarok mexikói szereplése által kavart hullámok. Akik csak a piros-fehér-zöld fiúk miatt nézték a meccseket, most újból fényvnyí távol-ságra kerültek kiábrándultságukban a magyar futballtól, akik amúgy is szerelmesei ennek a sportnak, most a brazil vagy a dán együttes játékában keresnek vigaszt. Mindenesetre, a kudarc óta eltelt idő már alkalmat ad arra, hogy objektívebben értékeljünk egy jelenséget. Egy jelenséget, amiről nem tudom, sajátosan magyar-e, vagy máshol is így van. Nem tudom, más országokban is ily hamar felejtik-e az emberek a jót, s rosszat egyaránt. A magyar labdarúgó-válogatott szereplésében ugyanis számomra nem a sportbéli kudarc volt a legfőbb. Hanem, ahogy a honi tévézők reagáltak. „A szemetek”, a „falábúak”, „a sok ingyenélő, a mi pénzünkön!” stb., hogy csak a közreadhatónak számító megnyilvánulásokat idézzem. A lényeg: három év dicsőségsorozata pillanatok alatt a semmibe veszett a „szurkolók” szemében. Ha dicsérni nem lehet, ócsároljunk? Nem védeni akarom a kétségkívül leszerelt csapatot. Inkább úgy gondolom: sem egyén, sem közösség teljesítményét nem szabad egyetlen, akár kiugróan jó, akár csapnivalóan rossz alakítás alapján megítélni. Ez a csapat három évig sikert sikerre halmozott, s nemcsak játékaival hódított, hanem azal a csapatszellemmel is, amit rokonszenves és rendkívül tehetséges szövetségi kapitánya emberi tartásával kialakított. Akár tragikusnak is nevezhetjük, hogy ezek után éppen a legfontosabb próbán, a világ szemelátára mondott csődöt a csapat. A korábbi érdemek azonban így sem törölhetők. Sőt. Epp azok miatt érdemel mélyebb átgondolást: mi is lehetett a kudarc oka? S a tévézőből épp ezt hiá-

nyolom, az átgondolás készségét. Szaknyelven primer információk nevezik azt, ami meghatározza a többség tudatát. „Kikaptak, láttam a tévében, ahogy vészorogtak a rohadtak, szemetek” stb. De miért? Idáig ki jut el? Miért „vészorogt” az a csapat, amelyik korábban éppen azzal tűnt ki, hogy „szétfutotta” az ellenfelet? Talán nem sikerült az akklimatizáció, vagy tüledzettek voltak a fiúk, netán doppingoltak, de rosszul...? Sok kérdés merülhet fel. A lényeg viszont, hogy legyen kérdés. Meglegyen az átgondolás, a dolgok mögé gon-

dolás képessége. S ennek természetesen már semmi köze a labdarúgáshoz. Helyesebben: nemcsak a labdarúgáshoz van köze. A hétköznapi élet követelménye (kellene, hogy legyen), hogy folyamatában lássuk a dolgokat, eseményeket. Más-keppen fogalmazva: történelmi távlatban legyünk képesek értékelni. A sportban igen fontos kutatni annak okát: miért van, hogy magyar versenyzők, csapatok gyakran mondanak csődöt a döntő pillanatban. Szeretném hinni, hogy ez „csak” a sportban van így. Ebben lehet döntő a gondolkodás, a dolgokat összefüggéseiben látni képes gondolkodás képessége. Ez pedig nem (Mundiál)kérdés.

B. T.

Déután. Fülledt idő. Aludni kellene egy órácskát! Félálomban hallok, hogy cseng a telefon.

— Csak ne engem hívnak!

— Papa, egy üzeneted van! — így a nejem. Morgok valamit — vegyék át!

De azért felkelek. Micsonda család, hogy egy üzenetet sem tud átvenni. Próbálok újra aludni. Nem megy.

Hétkor megegyezik a kis kolónia, hogy megyünk a kertmoziba, ha nem esik az eső. Morfondírozok. Egy katasztrófafilm, fejenként potom 46-ért, vétek lenne elszalasztani.

A dánok már a 11-est is berúgták, és még mindig csöpög. A lányom: — Biztos eláll addigra! Az újság fél 10-re írja a kezdést. Kiabál a nejem a fürdőszobából: — Nem létezik, mindig kilenckor szokták kezdeni.

Hagyom a dánokat, felhívom a Vörös Csillag motit, mert a Kertmozinak nincs telefonja. Miért is lenne?

— Ok nem tudják! Vagyis, ha az újságban fél 10,

Péntek, 13.

akkor annyi. Megegyezünk, hogy félidőben indulunk. Biztos, ami biztos, legfeljebb egy fél órát levegőzünk. Kilenckor érke-zünk, pontban 9-kor kezdődik a film.

A nejem: Ugye, megmondtam?!

Vagyunk vagy százan. A hátunk mögött három, félig fejlett fiatalember. Büfög, ordít, röhög; totál részegek.

Nekünk is pont ide kellett ülni!

Nézzük a filmet, hátraszólók, röhögés. A mély-növésű visít! Reménytelen. Még szerencse, hogy olvasni kell a szöveget.

S ekkor jön a meglepetés! Már éppen össze kellene dőlnie Lós Angeles-nek, mikor változik a kép, és a város már romokban. Milliós sebesült, a főszereplő csak bámul, szinte semmi sem történik, sóprögetnek.

Nagy, döbönt csend a nézőtérben. Hátul a három fiatalember is feltette a hangtompítót. Nem értjük. Végre fütty, mozgolódás,

Évadzáró önálló műsort adott a Délép Napsugár Táncegyüttes a vasutas művelődési házban. Minthogy a most kezdődő hét végén lesz Szegeden a szakszervezeti együttesek országos minősítő versenye, melyen a Napsugár is indul, amolyan főpróbának gondolhatnánk az évadzárót. Nem lehetett az. A méltatlanul mostoha körülmények miatt.

Az együttes zenekara, a Siket Etelka vezette Kaláris, csak „félleltszámmal” lehetett jelen, színházi elfoglaltságok miatt. A felnőtt táncosok tiszteletreméltó igyekezettel megkísérelték a lehetetlent: a szokásosnál jóval több hang-gu'atteremtő füttyel, tánc-orom-rikkantással, hujjogattással pótolni a zenei kíséret atmoszférateremtő erejét. A hangerősítés nélküli, függönyerdős, kicsiny színpadon — ez hol sikerült, hol nem. A közönség megértő tapsokkal honorálta a rokonszenves „szegény ember vízzel főz” — élel-nességet, magam megpróbáltam a kisszínházi, sokkal jobb körülmények közé képzelni a produkciót, hogy va.amelyest képet nyerhessek: milyen csoport is lép majd föl pénteken az Arany 1-es fokozatú minősítésért?

Küzdőszellemben, kitar-tásban, akarásban, áldozat-vállalásban itt sincs hiány, annyi bizonyos. Kell is! Nem hiszem, hogy a szegedi versenyen a legmagasabb minősítésekért induló együttesek között akadna még egy, amelyiknek oly mostoha viszonyok között kellene dolgoznia, mint a Napsugárnak. A Délép szakszervezeti bizottsága ebben az évben bizony csak erkölcsi támogatását adhatta, a városi tanács „aligpénzéből” a legszükségesebb kiadásokra is nehezen futja, a gyerekesoportok úgyszólván a befizetett díjakból élnek. Az együttes felnőtt tagjai vezeli a 120 iskolás gyerekből szervezett utánpótlás-csoportokat, három csoportnak a tagjai az idén kezdtek neptáncot tanulni. Vagyis népszerű a Napsugár, jó szemű szegedi szülők szívesen adják gyerekeiket a viszonylag gyorsan igen jó eredményeket produkált együtteshez. Csakhogy a nehéz körülmények között minden eredményért többet kell dolgozni, nagyobb energiákat kell bevetni, többször kell személyes áldozatot vállalni. A bajok összehozzák az embereket? A jó csapatszellem mindenesetre sugárzik a színpadról, a közösségi morál, a tartás „átlátszik” a produkciókon,

s ez a működésbeli viszony-tagságok között szerzett erő megkapó összetevője a Napsugár-előadások hatásának.

Ugyanígy szembetűnő Dió-szegi László keze nyoma. Erőteljes, friss, más szín — a Szegedhez kötődő nép-táncművészeti palettán. A tehetséges koreográfus a művészeti vezető tiszttét tölti be — Gaug Agnessel együtt — a csapatnál, az együttesvezető Kozma Mihály Lászlóné. A színpadi viszonyok miatt sok zökkenővel, technikai szünettel tarkított évadzáró előadás-son is látszott, hogy az együttes repertoárjából milyen változatos, arányos fölépítésű, tempóbeli és hangulati eltéréseket egy-ségre komponáló szerkesz-

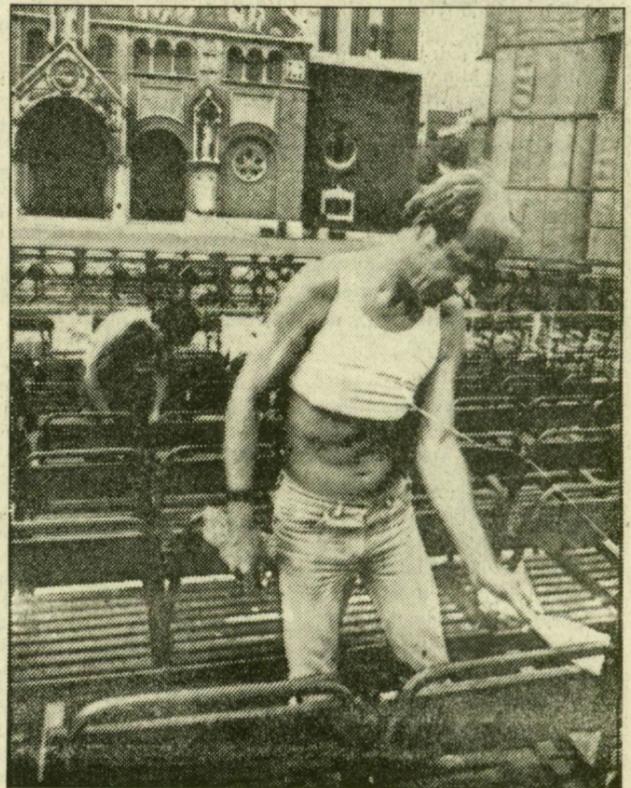
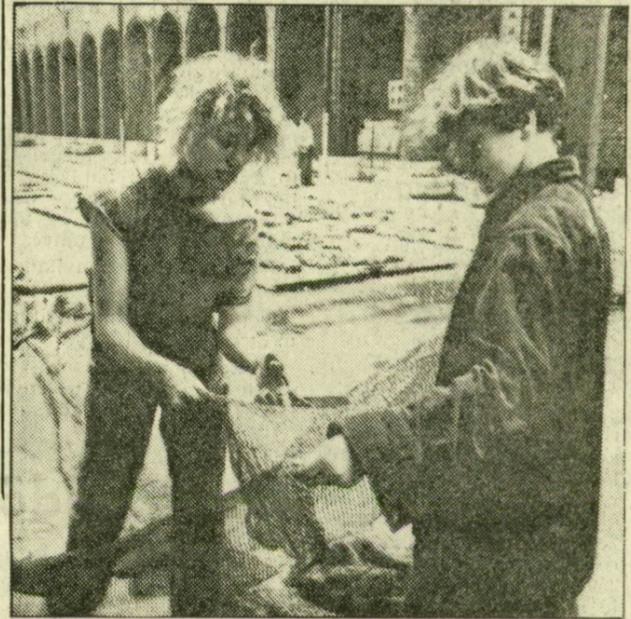
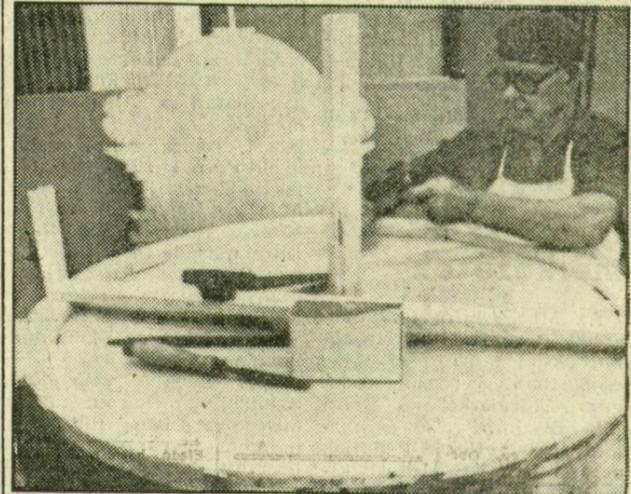
tett műsor készíthető. Több-nyire Diószegi-koreográfiá-kat mutat be a Napsugár, s ezek mindegyike érde-kes plasztikai és rituselmé-nyekkel szolgál. Az elő-adásmód tekintetében legfö-ltünőbb, hogy mértéktartó-toncórómmal, kellő átélés-sel, mindig stílusosan „szó-lalnak meg” a táncszakok. Vagyis a felnőttcsoport tag-jai a megfelelő technikai készütséggel, táncudás mellett olyan előadói készségekkel is rendelkeznek, amelyekkel a legmagasabb minőségi kö-vetelményeknek is meg tud-nak felelni. Ráadásul, úgy vettem észre, saját csücs-formájukat futják, jöhet

hét végén a nagy verseny.

Sulyok Erzsébet

Műszak a szabadtéren

A hét végi rekkenő hőségben is javában dolgozott a műszak: egy hónap múlva kezdődnek a szabadtéri játékok. A Dóm téren sétáló is szemügyre vehetik, készül a Tosca, a Csipkerózsika díszletkonstrukciója, de nem feledkeznek el a nézőtér följújtásáról sem. Nagy László képriportja ezeket a mozzanatokot örökítette meg.

néhányan elindulnak fel, a gépházba, reklamálni. Csöpög az eső, egyik lányomnak pisilnia kell. Kész káosz.

Felmegyek én is a gépészhez. Oriási cirkusz. Reménytelen. Keressük a vezetőt! Nincs. Valószínű, a dánokat nézi valahol. Igaza van. Nemhogy én is azt nézném. Még pénzbe se kerül.

Többen hazamennek. A három mélynövéssű kiugrik a kerítésen. Rágyújtok egy cigarettára. A lábamhoz gurul egy sörösüveg. A vásznon a sebesülteket is bekötözték már. A főszereplő keresi a barátját. Szóval, visszaáll a rend.

S akkor, mit ad isten?! Ségzakadás, földindulás! — most következik a 46 forintért.

Dőlnek a házak, hullik a hungarocelli díszlet.

Egy óra múlva elégedetten távozzunk. Beülünk Trabantunkba, a híd lábánál kifogy a benzin. (Szerecsére csak ötven métert kell tölteni.)

A földőszobában jut eszembe: — Jó, hogy nem szombat a 13-a. Akkor érettségizik a lányom.

Sipos István